

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Sučanskej a sudcov JUDr. Emila Franciscyho a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci žalobcu **P.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. E., advokátkou so sídlom v B., proti žalovanému **O.**, so sídlom v B., zastúpenému JUDr. M., advokátom so sídlom v B., **o ochranu práv výkonného umelca a poskytnutie primeraného zadošťačenia**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 7 C 21/2000, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. júna 2006, sp. zn. 3 Co 294/2003, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. júna 2006, sp. zn. 3 Co 294/2003 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo 7. apríla 2003, č.k. 7 C 21/2000-85 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplata 100 000 Sk s príslušenstvom z titulu primeraného zadošťačenia za porušovanie jeho práv výkonného umelca zo strany žalovaného v období rokov 1995-1997. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Rozhodol tak majúc preukázané, že žalovaný sa svojím konaním nedopustil porušenia zákona č. 35/1965 Zb. o literárnych, vedeckých a umeleckých dielach (ďalej len „Autorský zákon“) ani žalobcových práv výkonného umelca tým, že by bez jeho súhlasu použil jeho výkon pre zvukový alebo obrazový záznam, vysielal jeho výkony rozhlasom alebo televíziou, verejne

premietal alebo rozširoval jeho výkon, resp. tým, že by za použitie jeho výkonu mu nezaplatil odmenu, prípadne iného porušenia jeho práv, ktoré sú upravené v § 12 a § 36 Autorského zákona účinného v rozhodnom období. Dospel k záveru, že len pri takomto porušení práv výkonného umelca je možné domáhať sa okrem iného aj primeraného zadosťučinenia v peniazoch, ako aj inej ochrany podľa § 32 Autorského zákona. Keďže žalovaný nepoužíval a nešíril výkon žalobcu, teda nebol povinný platiť žalobcovi za takéto používanie odmenu. Podľa zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi, bolo povinnosťou žalovaného vyberať pre žalobcu odmeny od jednotlivých používateľov výkonov žalobcu a vyplácať ich žalobcovi. Pokiaľ v dôsledku zanedbania povinností žalovaného došlo k zníženiu odmien pripadajúcich na žalobcu, zastával súd prvého stupňa názor, že v danom prípade mohol žalobca vyvodiť voči žalovanému zodpovednosť za porušenie zmluvy a domáhať sa náhrady škody spôsobenej porušením zmluvných povinností, v žiadnom prípade nie však primeraného zadosťučinenia v zmysle príslušných ustanovení Autorského zákona, ktoré patrí iba v zákonom vymedzených prípadoch. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 22. júna 2006, sp. zn. 3 Co 294/2003 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 100 000 Sk so 17,6 % úrokom z omeškania od 7. augusta 1999 do zaplatenia a náhradu trov konania v sume 39 131 Sk, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že žalovaný ako organizácia kolektívnej správy práv podľa Autorského zákona, právo žalobcu ako výkonného umelca, ktoré sa zmluvou o výhradnom zastúpení zaviazal chrániť, porušil. Podľa zmluvy uzavretej účastníkmi 2. apríla 1993 žalovaný sa zaviazal zastupovať a vykonávať ochranu práv v rozsahu podľa zákona a v súlade s Vyúčtovacím poriadkom za použitie umeleckých výkonov, ktorý právo výkonného umelca v časti 1/ bod 2 presne zadefinoval tak v oblasti osobných práv výkonného umelca ako aj v oblasti majetkových práv, pričom sa jednalo o „výhradné zastúpenie“, keďže podľa obsahu zmluvy sa žalobca zaviazal, že žiadne iné dohody a zmluvy s tretími osobami neuzavrie, ak by svojím obsahom odporovali zmluve. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaný nezastupoval žalobcu v rozsahu a spôsobmi podľa zákona a zmluvy. Žalovaný pripustil porušenie práv výkonného umelca, keď v zápisnici o pojednávaní zo 7. apríla 2003 a v písomnom vyjadrení k odvolaniu, doslovne uviedol „nemožno nepripomenúť, že žalovaný zrejme nezabezpečil prostredníctvom S. absolútne žiadnu evidenciu výkonov z činnosti žalobcu. Tým bol skutočne poškodený na

finančnej odmene (tantiemoch). Je možné pripustiť, že vysielateľ alebo používateľ interpretačného diela nedôsledne alebo neúplne oznamoval S. použitie diela. Dokonca pripustím, že tým mohla vzniknúť žalobcovi finančná ujma“. Mnohé výkony žalobcu tak zostali neidentifikované z viny žalovaného a za ich použitie žalobca nedostal odmenu. Navyše neinformoval žalobcu o skutočnosti, že jeho práva ochraňuje i prostredníctvom inej organizácie kolektívnej správy, hoci zmluvu so žalobcom uzavrel ako zmluvu výhradnú na kolektívnu správu práv výkonného umelca. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že porušením povinností, ktoré pre žalovaného vyplývali z uzavretej zmluvy, ako aj z Autorského zákona došlo k poškodeniu práv žalobcu ako výkonného umelca, teda aj k vzniku nemajetkovej ujmy, pričom ide o takú neospravedliteľnú ujmu, že iné zadosťučinenie sa nejaví ako postačujúce. Bol toho názoru, že žalobca má právo na primerané zadosťučinenie v peňažnej čiastke 100 000 Sk; počnúc dňom 7. augusta 1999 je žalovaný s týmto plnením v omeškaní, preto žalobcovi priznal aj úrok z omeškania vo výške 17,6 %. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p., § 224 ods. 2 O.s.p. vzhľadom na úspech žalobcu v konaní.

Rozsudok krajského súdu žalovaný napadol dovolaním z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, žiadal tento rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Poukázal na to, že žalobca si nárok na primerané zadosťučinenie z titulu porušovania jeho autorských práv uplatňoval z dôvodu neprimerane nízkych odmien, ktoré mu žalovaný vyplácal v rokoch 1995-1997 za odvysielanie jeho umeleckých výkonov v rozhlase a televízii. Z povahy veci je zrejmé, že žalobca mal na mysli umelecké výkony, ktoré boli vysielané v rozhlase (v rádiách) a televízii zo záznamov zhotovených s jeho privolením. Porušenie autorských práv žalobca definoval ako porušenie jeho práva na odmenu za každé použitie jeho umeleckého výkonu. Žalovanému pritom vytýkal, že ako zástupca a správca jeho autorských práv nevedol riadnu evidenciu, v dôsledku čoho nemohol byť identifikovaný jeho umelecký výkon vo všetkých jeho odvysielaných skladbách, z čoho usúdil, že odmeny obdržané v rokoch 1995-1997 boli neprimerane nízke. Tvrdenie žalobcu o nízkych odmenách označil za hypotetické, pretože žalobca v priebehu celého konania nepredložil súdu ani jediný objektívny dôkaz potvrdzujúci, že v období rokov 1995-1997 bol v niektorom rádiu alebo televízii odvysielaný umelecký výkon, za ktorý neobdržal autorskú odmenu, hoci mu právom patrila. Samotná skutočnosť, že žalovaný nevedol potrebnú evidenciu jeho výkonov, sama osebe nedokazuje porušenie jeho práva na autorskú odmenu a už vôbec nie porušenie

autorského práva v zmysle § 32 ods. 1 Autorského zákona. Použitie právnych prostriedkov ochrany autorského práva podľa tohto ustanovenia prichádza do úvahy len v prípade neoprávneného zásahu do autorských práv. Z dikcie § 37 ods. 1 Autorského zákona vyplýva, že používateľom umeleckého výkonu je v danom prípade rozhlas alebo televízia (resp. ich prevádzkovatelia), títo sa použitím umeleckého výkonu nemôžu dopustiť neoprávneného zásahu do autorských práv výkonného umelca, pretože jeho súhlas k použitiu v danom prípade nepotrebuje. V danom prípade teda nedošlo k neoprávnenému zásahu do autorských práv žalobcu, ktorý by odôvodňoval poskytnutie ochrany žalobcovi v zmysle § 32 ods. 1 Autorského zákona. Právny nárok na odmenu patrí výkonnému umelcovi (§ 13 ods. 2 Autorského zákona) zo zákona a vzniká momentom použitia – odvysielania umeleckého výkonu. Nezaplatenie odmeny za legálne použitie umeleckého výkonu nie je porušením autorských práv, ktoré má na mysli § 32 ods. 1 tohto zákona. Nárok na odmenu za použitie umeleckého výkonu je v danom prípade len právnym následkom legálne použitého umeleckého výkonu a v prípade jeho nesplnenia sa ho môže výkonný umelec domáhať cestou súdu podľa § 37 ods. 2 Autorského zákona a takýto nárok nie je možné uspokojiť prostredníctvom zadosťučinenia podľa § 32 ods. 1 Autorského zákona. Povinným subjektom na zaplatenie odmeny rozhlas alebo televízia (resp. ich prevádzkovatelia) je subjekt, ktorý výkon odvysielal (§ 37 ods. 1 písm. b/, ods. 2 Autorského zákona), v žiadnom prípade nie je to osoba, ktorá zastupuje výkonného umelca pri uplatňovaní práva na zaplatenie tejto odmeny, čo vylučuje už samotná povaha právneho vzťahu účastníkov a aj predmet činnosti žalovaného. Za vecne nesprávny považoval aj výrok rozsudku v časti úrokov z omeškania, nakoľko povinnosť zaplatiť primerané zadosťučinenie v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Opätovne poukázal na to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané porušenie povinností žalovaným vyplývajúcich zo zmluvy o zastupovaní a výkone ochrany práv výkonného umelca a porušenie, o.i. najmä jeho práva na odmenu za každé použitie umeleckého výkonu v zmysle ustanovení Autorského zákona a súvisiacich predpisov. Bol toho názoru, že právo domáhať sa ochrany podľa § 32 Autorského zákona má výkonný umelec v prípade akéhokoľvek porušenia práva chráneného týmto zákonom, t.j. pri akomkoľvek protiprávnom nakladaní s akýmikoľvek právami výkonného umelca, a to tak jeho majetkovými právami, ako aj právami morálnej (osobnostnej) povahy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je dôvodné.

Prejednávanú vec treba posudzovať vzhľadom k tomu, žalobca uplatňuje nárok na zaplatenie 100 000 Sk s príslušenstvom z titulu primeraného zadosťučinenia za porušovanie jeho práv výkonného umelca zo strany žalovaného v období rokov 1995-1997, podľa zákona č. 35/1965 Zb. o literárnych, vedeckých a umeleckých dielach (autorský zákon) v znení platnom v čase vzniku uplatnených nárokov (ďalej len „autorský zákon“).

Dovolací súd je v zmysle § 242 ods. 1 O.s.p., okrem skúmania väd podľa § 237 O.s.p. a iných v tomto zákonnom ustanovení neuvedených väd, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi, vrátane ich obsahového vymedzenia. Dovolací súd je teda oprávnený v rámci svojej prieskumnej činnosti zaoberať sa len tými právnymi (prípadne inými) otázkami, správnosť ktorých dovolateľ v dovolaní napadol, teda ktoré urobil predmetom dovolacieho konania. Iné otázky, ktorých správnosť dovolateľ v dovolaní nenamietal, hoci boli predmetom riešenia odvolacieho súdu, dovolací súd sám z úradnej povinnosti preskúmať nemôže.

V prejednávanej veci dovolanie je odôvodňované tým, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav.

Podľa § 12 autorského zákona autor má právo: a/ na ochranu svojho autorstva, najmä na nedotknuteľnosť svojho diela, a ak dielo používa iná osoba, aby sa tak dialo spôsobom neznižujúcim hodnotu diela, b/ s dielom nakladať, najmä rozhodnúť o jeho uverejnení a udieľať privolenia na jeho použitie, c/ na odmenu za tvorivú prácu (§ 13).

Podľa § 32 ods. 1 autorského zákona autor, ktorého právo bolo porušené, môže sa domáhať najmä toho, aby rušenie jeho práva bolo zakázané, následky porušenia odstránené a poskytnuté mu primerané zadosťučinenie. Ak vznikla porušením práva závažná ujma nemajetkovej povahy, má autor právo na zadosťučinenie v peňažnej sume, pokiaľ by sa priznanie iného zadosťučinenia nejavilo postačujúce; výšku peňažného zadosťučinenia určí súd, ktorý prihliadne najmä na rozsah vzniknutej ujmy, ako aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo.

Ak vznikla autorovi porušením jeho práv škoda, má právo na jej náhradu podľa Občianskeho zákonníka (§ 32 ods. 2 autorského zákona)

Podľa § 36 ods. 1 autorského zákona predmetom práv výkonných umelcov podľa tohto zákona sú ich umelecké výkony, t.j. výkony hercov, spevákov, hudobníkov, tanečníkov alebo iných osôb, ktoré predstavujú, spievajú, hrajú, recitujú alebo inak vykonávajú literárne alebo umelecké dielo.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia 100 000 Sk s príslušenstvom z titulu primeraného zadosťučinenia podľa § 32 ods. 1 autorského zákona z dôvodu porušovania jeho práv výkonného umelca, ku ktorému malo dôjsť v rokoch 1995-1997 tým, že žalovaný (ako zástupca žalobcu na základe zmluvy o zastúpení práv výkonného umelca z 2. apríla 1993) si neplnil povinnosti, ktoré pre neho vyplývali z tejto zmluvy, nedôsledne zastupoval jeho záujmy a nedostatočným spôsobom viedol evidenciu jeho umeleckých výkonov odvysielaných v rádiách a televízii. Tým ho žalovaný ukrátil na jeho autorských právach, pretože za uvedené roky nedostal autorskú odmenu za umelecké výkony, ktorá mu patrí, pretože odmeny, vyplácané žalovaným boli neprimerane nízke v porovnaní s odvysielanými umeleckými výkonmi. Porušenie povinností žalovaným vyplývajúcich zo zmluvy videl aj v tom, že žalovaný ho neinformoval, že jeho práva ochraňuje prostredníctvom inej organizácie kolektívnej ochrany (S.), hoci zmluvu so žalobcom uzavrel ako výhradnú zmluvu na kolektívnu správu práv výkonného umelca, nahlášky umeleckých výkonov nepredkladal tejto novej organizácii, v dôsledku čoho nemohli byť jeho výkony v médiách identifikované, odmietal mu predložiť k nahliadnutiu požadované doklady a odmeny vyplácal s oneskorením. Žalovaný v podstate nepopieral, že k takému

porušovaní práv žalobcu došlo, čo vyplynulo z jeho výpovede na pojednávaní dňa 7. apríla 2003 i z jeho vyjadrenia k odvolaniu.

Okresný súd po vykonanom dokazovaní mal preukázané, že žalobcom vytýkaným konaním žalovaného nedošlo k porušeniu jeho autorských práv výkonného umelca, prípadne iných práv upravených v § 12, § 36 autorského zákona, z ktorého dôvodu žalobu zamietol. Krajský súd na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k názoru, že žalovaný ako organizácia kolektívnej správy práv podľa Autorského zákona právo žalobcu ako výkonného umelca porušil. Porušením vyššie uvedených povinností vyplývajúcich zo zmluvy, Vyúčtovacieho poriadku, ako aj z Autorského zákona došlo k poškodeniu práv žalobcu. Vzhľadom na neospravedliteľnú ujmu oprávnených záujmov žalobu, keď iné zadosťučinenie sa nejaví postačujúce, považoval nárok žalobcu na primerané zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk za opodstatnený, z ktorého dôvodu zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovel.

Predmetom sporu v danej veci je otázka, či dôsledky konania žalovaného pri výkone zmluvy o správe práv výkonných umelcov uzavretej so žalobcom, sú porušením autorského práva žalobcu, a to takého rozsahu, že došlo k vzniku závažnej ujmy nemateriálnej povahy žalobcu v zmysle § 32 ods. 1 autorského zákona.

Podľa názoru dovolacieho súdu za súčasného stavu nemožno prisvedčiť správnosti záveru odvolacieho súdu o porušení autorských práv žalobcu, majúcej za následok vzniku závažnej nemajetkovej ujmy (viď § 32 ods. 1 autorského zákona) odôvodňujúcej právo žalobcu na primerané zadosťučinenie a tento záver sa javí predčasným.

Citované ustanovenie § 32 ods. 1 autorského zákona upravuje právne prostriedky ochrany autorského práva, kde okrem zákazu rušenia a práva na odstránenie následkov jeho porušenia je aj právo na primerané zadosťučinené (na satisfakciu), ktoré autorovi patrí iba za predpokladu, že mu porušením autorského práva (t.j. neoprávneným zásahom do autorského práva) vznikla ujma nemajetkovej povahy. To je všeobecný hmotnoprávny predpoklad, pretože nároky satisfakčné nie sú považované v našom práve za nárok vyplývajúci zo spôsobenej hmotnej škody (napr. § 75 zák. č. 527/1990 Zb. o vynálezoch a zlepšovacích návrhoch, § 13 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k ochrane všeobecných osobnostných práv,

§ 53 Obchodného zákonníka pre ochranu proti nekalej súťaži). Ak by však autorovi vznikla iba ujma majetková, nebolo by možné sa satisfakčného nároku dovolať s hmotnoprávnou oporou v autorskom zákone (§ 32 ods. 1 autorského zákona).

Pre úspešné uplatnenie nároku na primerané zadosťučinenie musia byť splnené zákonné predpoklady stanovené v § 32 ods. 1 autorského zákona, najmä existencia závažnej ujmy nemajetkovej povahy vzniknutej v príčinnej súvislosti s porušením autorského práva a tiež skutočnosť, že v konkrétnom prípade by priznanie iného zadosťučinenia nebolo postačujúce. Poskytnutie primeraného zadosťučinenia v peňažnej forme je podmienené, ako už bolo vyššie uvedené, závažnou ujmovou nemajetkovej povahy, v súvislosti s porušením autorského práva, ktorá musí byť v konaní preukázaná. Ak v posudzovanej veci sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 32 ods. 1 autorského zákona, bolo nevyhnutné náležite zvážiť, či sú splnené vyššie uvedené predpoklady rozhodujúce pre priznanie požadovaného peňažného zadosťučinenia. Išlo teda najmä o to, aby bolo predovšetkým zistené, či spôsobom opísaným v žalobe došlo k závažnej ujme nemajetkovej povahy na strane žalobcu, ďalej či by sa priznanie prípadného iného zadosťučinenia nejavilo postačujúcim. Ak by sa prípadne rozhodovalo o výške peňažného zadosťučinenia, bolo by nevyhnuté vziať do úvahy rozsah vzniknutej ujmy, rovnako tiež všetky okolnosti, za ktorých k porušeniu autorského práva došlo, keďže túto otázku primeranosti zadosťučinenia (či už peňažného alebo nepeňažného) autorský zákon nerieši.

Pokiaľ ide o samotnú existenciu závažnej nemajetkovej ujmy, ktorá podľa názoru odvolacieho súdu vznikla žalobcovi porušením povinností vyplývajúcich zo zmluvy o výkone správy, Vyúčtovacieho poriadku a autorského zákona, odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nekonkretizoval, v čom ním konštatovaná závažná ujma nemajetkovej povahy spočíva, pričom jej existencia zatiaľ nevyplýva ani z obsahu spisu. Skutočnosti, z ktorých krajský súd vyvodil vznik závažnej ujmy nemajetkovej povahy na strane žalobcu, Najvyšší súd nepovažoval za také, z ktorých by bolo možné vyvodiť čo i len existenciu ujmy nemajetkovej povahy a už vôbec nie závažnej ujmy takejto povahy, ako to nesprávne urobil odvolací súd. Podľa názoru dovolacieho súdu o závažnú ujmu nemajetkovej povahy by išlo napríklad v prípade znehodnotenia diela, ktoré má za následok zníženie autorskej vážnosti autora, prípadne deformáciu jeho umeleckej orientácie a pod.

Keďže existencia závažnej ujmy nemajetkovej povahy v súvislosti s porušením autorského práva nebola v konaní doposiaľ preukázaná, bude povinnosťou súdu ďalšie dokazovanie zamerať na jej zistenie a pri zvažovaní otázky priznania peňažného zadosťučinenia posúdiť jednak intenzitu porušenia autorského práva, ako i zvážiť celkový postoj pôvodcu zásahu. Pri stanovení výšky peňažnej čiastky tohto zadosťučinenia je potrebné zohľadniť tak rozsah vzniknutej ujmy, ako aj okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva. Aj keď sa pri určovaní výšky peňažného zadosťučinenia uplatňuje voľná úvaha súdu, nemôže však ísť o nepreskúmateľnú ľubovôľu a rozhodnutie v tomto smere sa musí opierať o objektívne a preskúmateľné kritériá vychádzajúce z okolností prípadu, ktoré smerujú k napraveniu alebo vyváženiu nemajetkovej ujmy vzniknutej porušením autorského práva. Keďže krajský súd sa vecou z uvedených hľadísk nezaoberal, jeho rozhodnutie je predčasné.

Vzhľadom k tomu, že z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, ako sa odvolací súd vypořiadal s jednotlivými predpokladmi pre vznik práva na primerané zadosťučinenie v zmysle § 32 ods. 1 autorského zákona, najmä však s otázkou, aké autorské práva boli vôbec dotknutým postupom žalovaného zasiahnuté, nemal preto ani predpoklady zodpovedajúcim spôsobom posúdiť, či a prípadne v akej miere je nárok žalobcu opodstatnený.

Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že dôvodné je dovolanie aj v tej časti výroku, ktorým odvolací súd priznal žalobcovi okrem finančného zadosťučinenia nárok na 17,6 % úrok z omeškania od 7. augusta 1999, a to z dôvodu, že povinnosť zaplatiť primerané zadosťučinenie v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia a dlžník sa dostáva do omeškania až uplynutím takto určenej lehoty splnenia (R 45/2000).

Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolací súd v prejednávanej veci založil svoje rozhodnutie na právnom posúdení, ktoré dovolací súd nepovažuje za správne; dovolanie žalovaného je teda dôvodné. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na to dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 243b ods. 1 O.s.p.) a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

Právny názor dovolacieho súdu vyslovený v tomto rozsudku je pre súd, ktorému sa vec vracia, záväzný (§ 243d ods. 1 O.s.p.). V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného ako i dovolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. septembra 2008

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková